

1535

Mòlt/Molgut (II)

(ALDC, IX, F 19. Blat molt)

El participi de *moldre/molre* (< llat. MŎLĚRE) és *mòlt*, del llat. MŎLĪTUS, amb pèrdua de la vocal posttònica (com CALĪDU > *cald*) i amb una *o* oberta com a evolució normal (*m[ɔ]lt*), canviada en alguns llocs en *o* tancada (cf. mapa 1382).

El geosinònim *molgut* (var. capcinesa *molg[ø]t* 7, amb [ø] < ū), força estès pel Principat, s'ha format per analogia amb formes velaritzades del present d'indicatiu i sobretot de subjuntiu (*duga, diga* → *molga*) amb el sufix del participi *-ut* (< -UTU).

Són de caràcter més local *molit* 188, format sobre l'infinitiu *molir*, per canvi de conjugació, a partir de *mols, mol*, etc.;

molet 93/*moleu* 87, 94, 100, formats sobre *moler*, de factura castellanoaragonesa, també per canvi de conjugació (< MOLĚRE); *molinat* 1, 5, der. de *molinar*, format sobre *molina* 'serradora que funciona amb salt d'aigua', doc. en ross. al s. XIV (veg. oc. *molina* 'molí d'aigua'); alg. *matxinat* 85, adaptat de l'it. *macinato*. Per a més significants de *moldre*, veg. PALDC, V, mapa 685. *Moldre*: variació lèxica (II).

Mòlt és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917 (canviada en *molt*, des de la darrera reforma ortogràfica); d'altra banda, segons la *PEOLC Morfologia* (pàg. 29), *molgut* és forma no recomanable.

